

[Arne Bjerregaard]

– det er vi ikke uenige i – men jeg er bare nødt til at sige, at dette jo blot flytter under-skuddet og arbejdsløsheden over til andre lande. Og selvfølgelig vil de foretage det samme, som vi foretager os, når de opdager dette, og så skubber man det blot tilbage til os igen, indtil vi når et absolut lavpunkt som f.eks. i 1930'erne.

Det er den nøgne kendsgerning, som man ikke må overse, heller ikke – og da specielt ikke – når man diskuterer erhvervslivets vilkår og muligheder i fremtiden. Mange – vist også regeringen – har givet olieprisstigningerne skylden for verdensproblemet af økonomisk art, men det er ikke rigtigt. Det er ikke olieprisstigningerne, der er skyld i vores problemer. Det, der er skyld i vores problemer, er sådan set, at olieprisstigningerne og dermed ophobningen af kapital i olielandene har sat en stopklods i den almindelige varecirkulation, og denne situation har man ikke kunnet klare, idet den politiske opfattelse af problemernes løsning er dikteret af økonomer med faste læresætninger, hvori man ikke har indregnet dette brud på den almindelige samhandelsteori.

Vi kan altså nok diskutere en masse ting om ditten og datten til vores industri herhjemme, men de væsentlige problemer – eller en del af dem i alt fald – er uden for vores rækkevidde, så længe man ikke i Vesten vil forstå, at en anden politik er nødvendig, hvis man skal undgå, at olielandenes indvirkning på os bliver et diktat til os om at nedsætte vores aktivitet. Det er jo det, der er sket, fordi man ikke har forstået at løse disse problemer. Hele problemet er komplekst, men det forleder selvfølgelig ikke os til at sige, at så skal vi intet gøre. Selvfølgelig mener vi, at vi skal gøre noget, og at der kan gøres en hel del. Men jeg tror ikke, at der på væsentlige områder er politisk vilje eller kurage til at gøre det, nok ej heller i forespørgerens parti.

Lad mig nævne, af vi f.eks. har et skattesystem, der bevirker, at kapitalforbruget til private forbrugsgoder nu skal forrentes med 5–8 pct., mens kapitalforbruget i erhvervslivet skal forrentes med 15–24 pct. Vi har et system, der giver den passive investor et afkast på 20 pct., mens den aktive investor ret ofte kun får 0 pct. eller mindre. Vi har et arbejdsmarkedssystem, hvor lønftalerne stort set er frie – altså den fuldkomne liberalisme i renkultur – medens produktet af den-

ne frihed, nemlig en eventuel arbejdsløshed, skubbes over på samfundet, altså socialisme.

Denne sammenblanding af socialisme og liberalisme på samme område er ikke holdbar i længden. Jeg ved nok, at der i vores program står, at vi er et socialliberalistisk parti, men det er vel i mangel af noget bedre. Jeg mener bare, at det reelt er nonsens at skrive dette, for i fremtiden er et socialliberalistisk system ganske umuligt. Man kan ikke sætte de systemer sammen på samme område; derfor må vi løse disse problemer. Vi har ligeledes her i landet et automatisk reguleringssystem på mangfoldige områder: lønområder, tilskudsområder osv., og det gør, at vi ikke har væsentlig mulighed for at styre den økonomiske udvikling. Men selvfølgelig kan vi gøre en masse ting for erhvervslivet i småtingsafdelingen, og vi ønsker at gøre en masse ting for erhvervslivet, og vi har været med til det.

Men mine forslag til løsninger på de væsentligste problemer vinder jeg næppe gehør for i denne sal endnu, og derfor skal vi gerne arbejde med på det, som på en mere spagfærdig måde kan hjælpe erhvervslivet.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg finder anledning til på ny at takke for, at vi har fået denne drøftelse, og glæder mig over, at den debat, vi ikke fik om min industripolitiske redegørelse, ligesom er blevet gennemført i dag. Jeg har glædet mig over, at så mange har taget udgangspunkt i denne redegørelse, og at man fra så mange sider har været positiv over for hovedelementerne i den.

Jeg synes, det er værdifuldt, hvis vi prøver at vurdere, hvor vi kan bistå erhvervslivet, og ikke taler os for langt fra hinanden, hverken nu eller senere, og derfor skal jeg også prøve i mine svar ikke at afskære nogen muligheder for fremtidige drøftelser med et sådant indhold.

Til hr. Askjær Jørgensen er jeg nok blot nødt til at sige, at jeg ikke tror, vi ville bedre vilkårene for dansk erhvervsliv, hvis vi sagde, at det nu skulle beskæftige en halv million mennesker i løbet af kort tid. Det ville være at gøre det en bjørnetjeneste. Vi ved, som også hr. Erhard Jakobsen og hr. Rahbæk Møller har nævnt det, at den industrielle udvikling, den teknologiske udvikling, ud-